

JUTUSTELUA DIKTATUUREISTA

JUTUSTELUA DIKTATUUREISTA.NN

On hyvin yleistä nykypäivinä kuulla puhuttavan diktatuurista joka ei suinkaan ole ihmeteltävää, sillä elämmehän juuri aikaa, jolloinkin sen käyttämistä harjoitetaan ehkä voimakkaammin kuin tavallista.

Ylimalkaisesti sanottuna diktatuurilla kai ymmärretään kurinpitotoimenpidettä, jonka avulla kulloinkin määrävissä asemassa oleva ryhmä, luokka, järjestö j. n. e. pakottaa alamaisensa, jäsenensä y. m. tahtoaan ja määräyksiään noudattamaan. Diktatuurin käyttäminen ei ole mikään uusi ilmiö maailmassa, päinvastoin se on tunnettua aina siitä asti kuin ihmiset ovat tulleet yhteiskunnallisiksi eläimiksi ja ovat ruvenneet joukoissa asustamaan. Vallassa oleva mahti on aina sitä käyttänyt, milloin räikeämmässä ja milloin lievemässä muodossa, riippuen se vallitsevista olosuhteista ja siitä miten suuri valta sen käyttäjillä on ollut käsissään.

Kapitalistiluokka on käyttänyt diktatuuria aina oman luokkansa pyrkimyksien tukemiseksi työväenluokkaa vastaan, joka on aivan luonnollista. Kun yhteiskunnallinen tilanne on vaatinut, kuten esim. työväenliikkeen, kapinoinnin j. n. e. sattuessa, on diktatuuria käytetty räikeämmin ja voimakkaammissa muodossa kuin tavallisissa oloissa. Niin kutsutut sota-asetukset kapitalistisessa yhteiskunnassa eivät ole mitään muuta kuin kapitalistiluokan diktatuurin käyttämistä räikeimmässä muodossa, omien vission pyyteittensä toteuttamiseksi. Meillä etenkin täällä Amerikassa tunnetaan kuinka tehokkaasti ja vaikuttavasti kapitalistiluokka diktatuuria käyttää, edellä mainitunlaisten tilanteiden aikana, joten ei tarvitse sitä laajemmin selostaa.

Työväenluokka myöskin, sitä mukaa kuin se pyrkii valtaan, tulee aina yhä selvemmin näkemään voimakkaan diktatuurin käyttämisen olevan välttämätöntä omien luokkapyrkimyksiensä tukemiseksi. Venäjällä työläisten ja talonpoikain hallitus on huomannut sen tarpeelliseksi ja käyttää sitä ja koko

mailman vallankumouksellinen työväestö silloin jos se tietää, että diktatuuria käytetään työväenluokan oikeuksien puolustamiseksi, hyväksyy sen käyttämisen. Eikä siinä, että järjestynyt ja valveutunut työväestö kaikkialla hyväksyisi sen, mutta se käyttää sitä itsekin joka paikassa niin pitkälle kuin sillä suinkin on siihen mahdollisuuksia ja huomaa sen olevan tarpeellista. Se käyttää sitä luokkataistelun tehostamiseksi ja järjestetyn toimintansa säilyttämiseksi. Työväenjärjestöjen kurinpitosäännöt y. m. s. eihän nekään ole muuta kuin diktatuuria. Kun järjestöön kuuluvain jäsenten enemmistö tekee jossakin asiassa vitsinlaisen päätöksen, se vaatii vähemmistön noudattamaan sitä, niin sehän on diktatuuria, eihän siitä päästä minnekään. Sen räikeys tietenkin riippuu aina siitä minkälaisessa tilanteessa järjestöön kuuluva työväestö kulloinkin on ja kuinka voimakas se on. Kaikki järjestettyyn toimintaan luottavat ja sen avulla oikeuksiensa puolesta taistelevat työläiset ovat yhtä mieltä siitä, että diktatuuri on välttämätön ja sitä tulee käyttää työläisten luokkataistelussa kapitalistiluokan kukistamiseksi ja työväenluokan teollisen tasavallan rakentamiseksi.

Kutka vastustavat diktatuuria.

Kun kapitalistiluokka käyttää diktatuuria joko lievemässä tai räikeämmässä muodossa oman luokkansa hyväksi, ovat he yksimielisiä siitä, että se on välttämätöntä ja ehdottomasti hyväksyttävää. Kaikki sen palveluksessa olevat kätyrit, sanomalehdet, kirkot koulut, puhujat, kirjailijat j. n. e. tekevät voitavansa kapitalismin diktatuurin puolustamiseksi ja ylistämiseksi. Heille kaikille on se o. k. ja he pitävät sen välttämättömänä. Työläiset kuitenkin, jotka joutuvat kärsimään tuosta kapitalismin diktatuurista ja ovat päässeet selville kenen eduksi sitä käytetään, vastustavat sitä ja jos he tuntevat olevansa kykeneviä nousevat taistelemaan sitä vastaan kaikilla mahdollisilla keinoilla, päästäkseen vapaaksi sen

kuristavasta painostuksesta. Vallankumouksellinen luokkatietoinen työväestö ei siis hyväksy kapitalistista diktatuuria, koska se käsittää sen olevan vahingollisen itselleen ja sille luokalle johon hän kuuluu ja sen tähden se vastustaa sitä aina ja kaikilla käytettävissään olevilla keinoilla.

Taas silloin kun työläiset pyrkivät käyttämään diktatuuria omaksi hyväkseen, hyväksyvät sen kaikki valvutuneet ja luokkatietoiset työväenluokkaan kuuluvat rehelliset tuottajat, mutta kapitalistiluokka tekee kaiken voitavansa sen vastustamiseksi. Se on sen eduille vastakkaista ja sentakia se heti usuttaa kaikki käytettävissään olevat voimat murskaamaan työväen diktatuuria. Se käyttää yhtä hyvin väkivaltaisia kuin myöskin ystävällisiä keinoja tarkotusperiensä perille ajamiseksi. Kansainvälinen kapitalismi on käyttänyt ja edelleenkin käyttää kaikki keinonsa Venäjän soviettivallan diktatuurin kukistamiseksi. Jos sotajoukot y. m. pakkokeinot osottautuvat olevan kykenemättömiä tarkotettuun tehtävään, käytetään käytyreitä, neuvottelijoita y. m. s., joita kaikkia kapitalistiluokka voi saada palvelukseensa niinpalkan kuin se haluaa.

Aivan samoin kuin kapitalistiluokka toimii Venäjää vastaan, se myöskin tekee työväestöä vastaan kaikkialla. Se koettaa kaikilla mahdollisilla keinoilla murskata työväenluokan järjestetyn luokkatoiminnan. Se koettaa murskata työväestön diktatuurin kaikissa muodoissaan, sillä se käsittää sen olevan vaarallisen eduilleen. Sen pyrkimyksenä on hajottaa ja murskata kertakaikkiaan työväenjärjestöt, jotka se huomaa vaaralliseksi eduilleen. Se lähettää kätyrinä työväenjärjestöihin tekemään hajoittavaa työtä, kiihottamaan erimielisyyttä, yllyttämään vähemmän tietoista jäsenistöä, rikkomaan joukkopäätöksiä ja järjestön enemmistön hyväksymiä kurinpitosääntöjä y. m. vastaan. Näin siis usein voi käydä niin, että osa aivan rehellisistä työläisistä, tuonlaisten työväen "ystävain" yllyttäminä, rupeavat taistelemaan omaa järjestöään vastaan, eivätkä noudata niitä päätöksiä jotka enemmistö on hyväksynyt. Nämä toverit siis vaikka sanovatkin hyväksyvänsä ja

kannattavansa ehdotonta työläisten diktatuuria, heti käytännössä käsittämättömydessään taistelevat sen ensimmäistä lievintä ilmenemismuotoa ja järjestökuria vastaan. Kuinka silloin voidaan olettaa, että tällaiset toverit, silloin kun tulee kysymykseen diktatuurin käyttäminen työväenluokan hyväksi räikeämmässä muodossa, voisivat sen hyväksyä?

Meillä täällä Amerikassakin on esimerkkejä yllämainitunlaisista tapauksista. I. W. W:n jäsenten enemmistö on hyväksynyt taloudellisen toiminnan luokkataistelussa etutilalle, siksi että se on huomannut sen, niin korkealle kehittyneessä teollisuusmaassa kuin Amerika on, kaikkein tehokkaammaksi. Osa jäsenistöstä kuitenkin ilmoittaa olevansa eri mieltä asiassa, joka ei sellaisenaan vielä olisi paheksuttava, sillä erilaiset mielipitet menettelytavoista ja niiden johdosta keskusteleminen ja niiden selvittelyminen, vaan todistaa sitä, että jäsenistö todella seuraa luokkataistelukysymyksiä ja valvoo omia asioitaan; mutta jos ruvetaan tekemään järjestöä vastaan suoranaista hajoitustyötä, ruvetaan mustaamaan sitä, nimittelemään siihen kuuluvia tovereita, jotka omaavat toisenlaisen käsitteen jostakin kysymyksestä, vastavallankumoukselliseksi y. m. s. vaan sentakia, että järjestön jäsenten enemmistö ei hyväksy heidän kantaansa, silloin jo todellakin tällainen toiminta on tuomittavaa. On itsestään selvä asia, että ne henkilöt, jotka edellämainitunlaista työtä tekevät, palvelevat joko tahtoen tai tahtomattaan, tietoisesti tai tietämättään, kapitalistiluokan pyrkimyksiä taistelussa työväenluokkaa vastaan. He avustavat sen likaisia käytyreitä työväen diktatuurin murskaamisessa, ja sen puhtaan, itsenäisen luokkataistelun alaslyömisessä. He eivät kannata työväen diktatuuria käytännössä, vaikka he huutavat siitä, vaan he ovat sen vastustajia ja siis luopioita työväenluokan luokkataisteluarmeijasta.

Taistelevan vallankumouksellisen työväestön on aina ennen kaikkea muistettava säilyttää järjestönsä eheys ja sen puhdas työväenluokan itsenäinen kanta. Heidän on aina pidettävä yllä ehdotonta diktatuuria —

järjestökuria — järjestössään ollessaan luokkataistelussa ja sitä on jokaisen järjestykseen kuuluvan yksilön noudatettava. Ilman tällaisia toimenpiteitä ei voida toivoa luokkataistelun tuottavan hyviä tuloksia. Sankarillisesti taistellut ja edelleenkin taisteleva Venäjän proletariaatti on ottanut nämät seikat huomioon ja siksi se on voinut saavuttaa tuloksia taistelussaan. Se on käyttänyt ehdotonta työväen diktatuuria ja

siksi se on voinut säilyttää asemansa. Diktatuurin merkitys täytyy oppia muuallakin työväestön ymmärtämään ja myöskin oppia käyttämään sitä kunnollisesti taistelussaan vapauden puolesta. Melun pitäminen sen puolesta ei mitään merkitse, vaan täytyy osoittaa itse teoissa sitä puolustavansa. Siis *Eläköön vallankumouksellinen Työväen Diktatuuri.*

LEIPÄLINJALLA

Oli tuima pakkanen varhaisena maaliskuun aamuna. Kaupungin pohjoisosassa oli rakennusteollisuuden uudesti syntymisen merkkejä. Maata oli alettu kaivamaan laskettaville perustuksille, joilla tulisi lepäämään asuinrakennus, kahdeksine kymmeniä osastoineen. Kaupungissa ei oltu nähty rakennusta nousevan kuukausimääriin, joten oli luonnollista, että paikalle oli saapunut sankka joukko työttömiä työläisiä, valmiina iskemään mukana kantamansa shovelit jäiseen maahan. Overhaalit päällä miehet seisovivat vaanivien silmien etsiessä päällysmiestä, jokaisen toivoessa olevansa päättä pitempi muita, herättääkseen ensimmäiseksi poosun huomion. Erityisesti oli huomattavissa työttömien edustavan monia eri kansallisuuksia, jotka erikseen, yksilöllisesti näkyivät karttavan toisen työläisen lähestymistä, — ainoana toivona saada työtä ja mahdollisesti ensimmäisenä. — Jo näkyi lautakoppioffisista astuvan paasin näköinen mies, kulki ympäri sivuuttaen mies mieheltä, työttömän työttömältä. Tunsin miten hermostoni jännittyi, suoristin ruumistani, olisin toivonut herättäväni paasin huomiota, koetin näyttää ahkeralta työhön innostuneelta orjalta. Päällysmiehen lähestyessä

erityiseen taikauskoon luottamuksella muistin lapsilauman ympäröimän vaimoni toivomuksen: "menehän hyvällä onnella". Paasi lähestyi, olin jo näkevinäni hänen katseensa tähtäävän minua sekä lapiotani, — vereni kierto kiihtyi, tunsin poskillani värähdyksiä, sekä lisääntyvän punan. Jo oli paasi edessäni, näin miten hän oli valmiina osoittamaan haluavansa minut, hän pysähtyi eteeni, — toivorikkaana astuin jo askeleen lähemmäksi, — hän aukaisi suunsa, sylkäsi suuren tupakkamällin eteeni, aivan melkein saappailleni, ja — kävi yhä eteenpäin. Tunsin taas, kuten niin monesti ennenkin, miten lyhyhistyin kokoon, nälkäpirujen täyttäessä ajatukseni. Näin silmissäni vaimoni pettyneet kasvoniilmeet, lohdutellessaan nälkäisiä lapsiamme, — Perkele vieköön koko — —

No minkä sitte, kysäsi takanani seisova toveri, joka oli vanha tuttu, rautarenessillä oli yhdessä aikoinaan hiottu. Jaska kertoi myöskin kuuluvansa kadunkulku-unioon. Käytiin katua alas, toista ylös, haastellesamme huonosta ajasta. Haloo Iivari, sanoi toverini vastaantulevalle, joka kädestä pidellen näytti Jaskan tuttavalle. He alkoivat innostuneesti pakista vallankumouk-